

[Socialministeren.]

skal betales som en Omkostning ved Produktionen. En Folkeforsikring, som der har været Tale om her i Landet, vil delvis kunne faa en tilsvarende Virkning, fordi den i højere Grad hviler paa det almindelige Arbejde end paa andre Arter af Indtægter. Naar man tager i Betragtning, at en Forringelse af de daarligst stillede Kaar altid medfører Tab af Sundhed og Arbejdskraft, er der alt i alt ingen Grund til at tro eller vente, at en Tvangsforsikring af denne Art vil gøre det danske Samfund rigere. Det positive Resultat vil blive en vis Forskydning i den økonomiske Fordeling mellem Klasserne. Men naar man ser, hvilken Rolle offentlige Tilskud spiller, og navnlig hvilken Rolle Arbejdsgiverbidragene spiller i de fleste Lande med Tvangsforsikring, hvad jeg senere skal komme til, saa bliver der neppe nogen større Gevinst i det lange Løb. Hvis man ser paa Erfaringerne, kan man sige, at et Land som Tyskland, der for en Menneskealder siden fik Forsikring, med Rette har været stolt af sin Arbejderforsikring, og man kan ogsaa med Rette mene, at den har bidraget til at højne Befolkningens Kaar. Men det underlige er dog, at en ganske tilsvarende, ja, endnu større Virkning har den danske Lovgivning haft. En Sammenligning mellem Kaarene i Danmark og i andre Lande kan absolut ikke levere noget Bevis for, at vor Ordning har virket skadeligt.

Jeg har altsaa nu dokumenteret min Paastand om Nationaløkonomernes stærke Tvivl om, at det vil være muligt ved Hjælp af Tvangspræmierne kunstigt at fremkalde en tilsvarende samfundsmæssig Opsparing. Noget helt andet er, om det er muligt at faa taget Pengene fra Arbejderne, det er jo et Spørgsmaal, som i og for sig ogsaa berører den praktiske Gennemførelse af Tvangsforsikringen. Selv om dette maaske i de fleste Tilfælde er muligt, naar man har Politiet og Udpantningsmyndighederne til at faa Pengene frem, maa man huske, at en Indførelse af en saadan Afgift let vil føre til tilsvarende Lønkrav. Men som jeg fremhævede i Forelæggelsestalen Spalte 3421, er Spørgsmaalet ikke, om det er muligt for Politiet, men om det praktisk taget er muligt uden at ødelægge Arbejdernes Økonomi og frivillige Selvforsikring. Det er det, der er det afgørende. I jo højere Grad det lykkes at faa Befolkningen til at betragte Bidraget som en Forsikringspræmie, des mere vil det netop gaa ud over de i Forvejen trykkende Kontingenter og Forsikringspræmier.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller udtalte Sp. 4147, at Præmierne vilde blive

endnu vanskeligere at betale for den fattige Hedehusmand, som kun har faa Penge mellem Hænder. Ja, her vil Vanskelighederne sikkert blive overordentlig store. Naar man ser lidt paa Hedehusmandens Stilling til det offentlige, vil jeg sige: Er det ikke en noget daarlig og lidt for bureaukratisk Administration af Landets Kapital, for det første at tage Pengene, som Husmanden vilde bruge til Forbedringer i sin Bedrift, fra ham, for det andet at købe Obligationer for dem, for det tredje at udlaae Pengene til Husmanden selv, hvis de naar saa langt ud, for det fjerde at kræve dem tilbage af ham som Rente og Afdrag og for det femte at udbetale ham dem til sidst igen som Aldersrente, i Stedet for at nøjes med at tage Skatten, hvor man kan finde Skatten, hvor der er Eyne til at betale den, og saa betale Aldersrenten, hvor der er Trang til den, og i øvrigt overlade Finansieringen af Erhvervene til andre mere egnede Organer end Statsforsikringsanstalten? Thi denne Anstalts første Princip maa være Sikkerhed og Stabilitet, det vil sige Forsigtighed og Ubevægelighed, og dens andet Princip maa være: Ikke for megen Ulejlighed, ikke for store Administrationsomkostninger. Overhovedet vil man jo gennem Tvangsforsikringsforslaget skabe en ny stor Administration, som undgaas ved mit Folkeforsikringsforslag, og det er mit sjette Argument mod det konservative Forslag.

Men for det syvende kommer jo hertil den for Politikere meget vejende Betragtning, at Præmieordningen vil bebyrde det nuværende Slægtled med alt for store Udgifter. Jeg henviser herom til, hvad jeg udtalte i Forelæggelsestalen i de Citater fra det konservative Mindretal, specielt fra Sonne i den store Forsikringskommission.

For det ottende har jeg det imod Tvangsforsikringen, at det rimeligvis vil blive et meget stort Procenttal af de ubemidlede, der ikke kan betale Præmierne og alligevel skal forsørges, medens man omvendt skal udbetale Forsikringsbeløbet ogsaa til den Halvdel af Befolkningen, som ikke trænger til det, saa jeg tror, at det for Skatteyderne vil blive omtrent det samme Resultat. Og hvorfor i al Verden skulde Staten blande sig i det Spørgsmaal at udbetale Aldersrente, som Forholdene i det hele ligger, til den Halvdel af Befolkningen, der ikke i og for sig trænger til den?

Mit niende Argument mod Tvangsforsikringen gaar ud paa, at de Dækningslove, der herhjemme skabtes i 1891, Særbeskatningen paa Øl, Spiritus og Tobak, stedse har givet mere end tilstrækkeligt til